

כת:

עין משפט
גר מצות

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

מסורת הש"ס

[illegible]

הנהגות הב"ח

(א) נש' ומייתח כשותא
נ"ב ומייתח לשון מיחה
כלומר יבש הכשות. ערוך
ערך כשות: (ב) שם אחר
ר' אלעזא אמר ר' יהודה
הסורס ר' חנינא: (ג)
דיה לא הזכירו וכו' נש'
מקום. נ"ב דף נג ע"א:
(ד) ר"ה וטריט וכו' דלא
אמר רבי:

לעזי רש"י

פרייט, סטונק, ווייל
(בוליל"א), אנדח
עשבים, סיישול"ש
(בס"א), שעועיות,

מוסף רש"י

[illegible]

ביתו תנאל

אבולו שוא אבולו
והיכין עליה בורא פרי
האדמה, רשמואל אמר
בין שסוף הקצות לאו
אבולו, והילכתא
רשמואל דייקא אדעתא
דקורא לא נשני אינשי,
אבל עלך דאכא אינשי
נשני לשיחא, הנין על
נשני נפס על העליון ועל
התחתית אמר בורא פרי
האדמה, ועל התחתית
ועל הקורא אמר
בורא פרי העץ, אמר רב
ששטח כשות וחזון מערבין
הנין ומכרין עליון בורא
פרי האדמה, ואיך אמר
בגמיתותיה, אמר שטח
פרי האדמה ופרי שטחיה

בדגנוניסא. בחזון שנדל בגינה דרובי עמלא אכלי להו: כשות גדל
בבחימי ואין לו שורש בקרקע אלס מסיחמי למח: כשות גמר פרי.
ונקרא פרי: דקעלי להיומסא. קור. דבר רך ינופס על הדקל בל
שח לא יקא מחרעס לא דריא: שור. דבר רך ינופס על הדקל בל
שח וקודס שגיגיו ימות השמים
ויהקסס יושעס ען קרי ליה קור וטוב
למלכל הוא: ינקא כנספ מעשר.
דפרי מפרי וגדולי קרקע הוא: ואינו
מעמא עומאס אכולני. ואפילו ששב
עליו להאכילו ללא אכול הוא: קור
הרי הוא כעץ קור. לקמן פריך היינו
ח"ק: אלס שפטורום מלמעשה.
דלא נגמרה מלאכתן ונתמא קמא
שיבות דלכל מילי פירות יתנו
וימדקתי מעמאות עומאס אכולני
אלס אכול יתנו: הסס. דקעלי
מעמאות: דניסמני. דקליס וזכרס

שעשין כפניות ואינם נעשים חמרים
ועל כן נקראו חמרים ופניות הוא המה פירן
ולוקטים אותו בניסן וזכרנו האלה אורלה
נינה וכו' קאמר רב בדקלים נקיינות
כפניות שלהן נעשים חמרים הלכך
אכתי לא גמר רבי הוה: (לא הווצרו
וכו') בתוספתא דשביעית (פ"ה ה"ה) א
ומימי' גזמרא דפסחים כפרק מקום
שנהגו (ו) אכולים בתאנים עד שיעלו
פני ביטוי רבי: איהו אומר כו'
ביטוי. חמרים: פני. תאנים כי
שלא נתבשל: אפיני. תאנים כי
הכין וכו' וכו' כולם זכרים קין וזמאם
והין חייבין כמעשר דגמר פירא הוא
וכל שכן דגמר פירא הוא לשאר מיני:
ויכול למסכן: אף על פי שעכשיו
כקטנות חמין קין חלה לענין עירוב
נענין מדי דחוי דהיא שעתא ויהי
הא לא מתקיימה ולענין מעשר משום

הואיל וראוי למתקן
איל ויכול למתקן ע"י
אין יוחנן אהא ארתניא
חייבין גדולים פטורין
קטנים פטורין רבי
מר משום אביו זה
זה וזה לחיוב א"ר
גינאי בציפורי כדברי
ר' ולמאן דאמר זה
ר' יוחנן הואיל וראוי
מר מר רבי יהודה
עין לכל דבריו אלא
וינו תנא קמא אמר
איכא למאן דאמר
ואין טומאת אוכלין
אוכלין אלא אמר
ה אמר בורא אמר
יה אמר בורא פרי
כדבריו כיון שסופו
שמואל לרב יהודה
ויות ומברכין עליה
ותא דפוגלא דיקלא
לרב יהודה הלבחא

ת וחזיו מערבין בהן
 רב יחיאל כמלא הדי' הכא נמי כמלא הדי' חזיו ככמה
 דאיכרי אמר רב חלקיה בר טוביה מערבין ב' בקליא
 כמלא הדי' רבי ירמיה נפק לקוריינתא בעו מיניה מהו
 ממו ליה הכי אמר רבי ינאי במערבין בפולין לחין וכמה
 חין איני והאמר רב חסדא סילקא חייא קטיל גברא חייא
 תהוא

ראשונים שלא היה להם פלפלין. הקשה ה"ר שעשון אי"כ מהאי טעמא נמי פלפלין חייבין במעשר ואם כן מטמאין טומאת אוכלין דהא כהא תלוי בדאמר ב"י דא קימין (נדד דף ד:) והתם בגמרא (מ"מ)י נמנו וגמרו שאין פלפלין מטמאין טומאת אוכלין וי"ל דהא דגרירי חייב במעשר לאו משום דמטבילין בו אלא משום כשחוקין אותו חיי למכר בעייה אבל אין רגילות לשחוקי כדי לאוכלו בעייה אלא כדי לטבול בו אבל פלפלין לא. וכן נשקלו לאו חזו בעייה ופסטרין לאו במעשרים:

והא"י לאי נפר פ"א הוא. וזה
דלמר רב יהודה אמר רב
נשות וחזו מזרעין עליהן כפס"א
הא לוקימנא דגנונימא:

[illegible]

וְקוֹר אֶף עַל גִּבּ דְּחוי ע"י
וְיִטְרוֹן כֵּן מַטְמָא טוֹמַחָא
אוֹכְלִין מַשּׁוּם דְּחוי עַל כְּעִלְמָא אֵלֶּה
דְּחוי ע"י שְׁלֵקָה כְּמוֹ עוֹר דְּכַסְמָן
אֵלֶּה הֵכָּה דְּכָקֵל יִכּוֹל לִמְחַק מַשִּׁיב
אוֹכֵל וְאֶף קוֹדֵם מִימֵינוּ מַטְמָא
וְיִטְמָחַת אוֹכְלִין: זֶה וְזֶה אִשְׁמִיר
אִמְרִי הֵא עַל וְזֶה הִלְחִיב: אִמְרִי
גְּדוּלִים וְקֻטְמִי קֵאל אֵלֶּה אֵין לִפְרֵשׁ
דְּקֵאל אֶקְטִינִי מִרִּישׁ וּמִמּוֹקִי דְּכַסְמָן
שִׁיק דְּחִילִין (זֶה עַל: דְּכַסְמָן דְּכִרֹּב
סְפָרִישׁ וּלְמִדָּה זֶה חֵל מְחִיב גְּדוּלִים
לְחִיל חֵל:

איכא בעייתו ברבא. דלמא
קמא מצדן פסה"א ואע"ג
דלענין גרסה מיקרי פרי מכל מקום
אלא חשיב לטמא טומאת אוכלין;
מלי

אב"י שלקו וטנגו איכא בינייהו מתקין לה רבא מ
שלקו וטנגו לא והתניא "העור והשיליא אין מומא
עור ששלקו ושיליא שחוישב עליה מממאין מומא
רבא איכא בינייהו ברכה דאתמר "קור רב יהו
האדמה ושמואל אמר שהכל נהיה בדברו רב יה
האדמה אוכלא הוא ושמואל אמר שהכל נהיה
להקשות לא מברכין עיליה בורא פרי האדמה א"י
שינא חותין מסתברא דהא "צנון שסופו להק
בורא פרי האדמה ולא היא צנון נטעי אינש א
בורא אינש אדעתא דקורא ואע"נ דקלסיה שמואל
בוותיה דשמואל: גופא אמר רב יהודה אמר רב כש
מברכין עליהם בורא פרי האדמה כשות בכמה כראמר
אמר רבה בר טוביה בר יצחק אמר רב כמלא אוזילת
בקליא ס"ד אלא בירקא דקליא וכמה אמר רב יחיאל
לערב בפולין לחין לא הוה בידיה כי אתא לבי מדרשא
אמר רב יחיאל כמלא הדי אמר רב המנונא "מערבין בתרדי

ולין פרק ראשון בשקדים המרים הואיל ויכול לחקן על ידי האור. והא דאמר ר' (ויחנן) הוא כעץ לכל דבריו, היינו תנא קמא דאמר אין מטמא אוכל. ואמא אביי לפרק שלקו (ד' סבר אפילו שלקו וטיענו אינו מטמא אכילין, עור ששקין) שיהיה אינו אוכל כיון הוה עץ יוצג מטמא. [ו]דחה רבא את פירקא מדחיתא עור ששלקו וישיילא שחישב עליה הוה טמא אינו אוכל כיון ששלקו ושחישב אוכל. אמר רבב ברבב אימא כחישבין ר' יוחנן סבר כיון

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

יחזקאל יצאנו מן הארץ ונבואה נבואה
יהודה קודם זה הוא אנחנו הר
ושיגנו אימא ביניהם. דר' יח
הוא. וחנא קמא סבר כיון
שומעת אכולת. אע"פ שיש

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones